

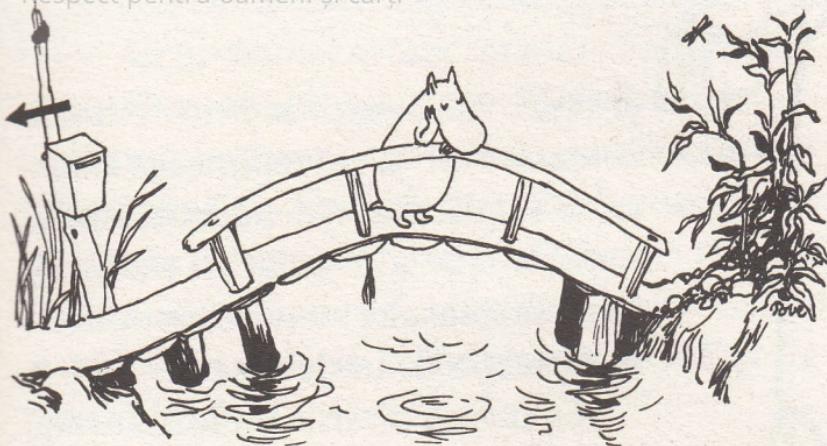
Cometă în Momilandia

Cu ilustrațiile autoarei

Ediția a II-a

Traducere din suedeză
de Andreea Caleman

ARTHUR

Într-o dimineată, aceeași în care Momita-
ta terminase de construit podul peste râu,
micuțul Smiorc făcu o descoperire. Găsi un
drumeag pe care nu-l mai văzuse până atunci,
ce șerpuia ascuns între umbrele verzi ale pădu-
rii. Rămase pironit în loc, uitându-se gânditor
la cărare.

„Ia să-i spun lui Momi, își zise el. Să vedem
ce-i cu drumul ăsta, că eu, de unul singur, nu
mă duc.“ Smiorc aşeză două rămurele în cruce
ca să poată găsi din nou cărarea. După aceea
plecă grăbit spre casă, țopăind cât îl țineau
picioarele.

Valea în care locuiau era uimitor de fru-
moasă, plină de gâze vesele și copaci înalți

și verzi. Râul șerpuia printre lunci, cotea apoi pe lângă momicașa albastă și se pierdea în depărtare, unduindu-se spre alte ținuturi unde, de bună seamă, alte viețuitoare mititele se întrebau de unde vine.

„Ce ți-e cu cărările și râurile astea, se gândi Smiorc. Te uiți aşa la ele cum trec pe lângă tine și odată te apucă un chef nemaipomenit s-o iei la picior. Să te ții după ele și să vezi unde duc.“

Când Smiorc ajunse acasă, Momi meșterea la un leagăn.

— Salut, zise Smiorc. Am găsit o cărare nouă. Pare cam primejdioasă!

— Cât de primejdioasă? întrebă Momi.

— Aș zice că *extrem* de primejdioasă, răsunse micuțul Smiorc foarte serios.

— Păi atunci trebuie să luăm sandviçiuri cu noi, spuse Momi. Si sirop.

Respect pentru natură și cărti

Se duse la fereastra bucătăriei și spuse:

- Auzi, mama, astăzi nu mânçăm acasă.
- Bine, dragul meu, zise Momimama.

Mama le puse într-un coș sandviiciuri, o lăbuță plină de caramele dintr-un borcan, două mere din alt borcan, patru cârnăciori rămași de cu o seară înainte și sirop deja pregătit, căci avea mereu o sticlă la îndemână pe raftul de deasupra plitei.

— Ce de bunătăți! spuse Momi. Pe curând, mama! Ne întoarcem când ne-om întoarce.

— Drum bun! le ură mama.

Momi și Smiorc o luară prin grădină, peste pași, apoi în sus către culmea dealului, până la marginea pădurii întunecate în care nu intraseră niciodată. Ajunși acolo, puseră coșul jos și se uită în vale. Momicasa se vedea ca un punctulet albastru, iar râul cât o panglică subțire și verde. Leagănul nu se vedea nicăieri.

— Așa departe de casă n-ai fost tu nicio-dată, spuse micuțul Smiorc. Doar eu am fost, singur-singurel! Hai să-ți arăt cărarea pe care am găsit-o.

Smiorc începu să scormonească ici și colo, să adulmece și să miroasă în jur, se uită la

Respectăm natura și săptămână

soare și câte și mai câte, până când găsi ce căuta:

— Aici e! Am găsit-o! Ei, ce zici? Nu-i aşa că pare periculoasă? Ia-o tu înainte.

Momi intră cu grijă în întunericul verde. În jurul lor se făcu o tăcere de mormânt.

— Trebuie să fii cu ochii în patru, șopti Smiorc.

— Nu pot să fiu cu ei nici în două deodată, i-o întoarse Momi. N-ai decât să te uiți tu în urma noastră!

— Nuu, nu vreau să mă uit înapoi! spuse Smiorc temător. Mai bine să văd primejdia venind din față decât să mă prindă din urmă. Treaba ta, dar, dacă se întâmplă ceva, tu ești de vină!

— Păi atunci n-ai decât să mergi în fața mea, spuse Momi.

Respectăm drepturile de autor!

— Nu vreau nici în față! țipă Smiorc. N-ar fi mai bine să mergem unul lângă celălalt?

Așa că merseră mai departe alături, ținându-se aproape unul de celălalt, afundându-se și mai adânc în pădurea din ce în ce mai verde și mai întunecoasă. Drumul mai întâi urcă, apoi coborî, apoi se tot îngustă până când se pierdu sub un covor de mușchi și ferigi.

— Orice drum duce undeva. Ceva e anapoda... Nu se poate să se termine așa, deodată, spuse Momi și făcu câțiva pași pe covorul de mușchi.

— Dacă nu mai găsim drumul spre casă? șopti Smiorc.

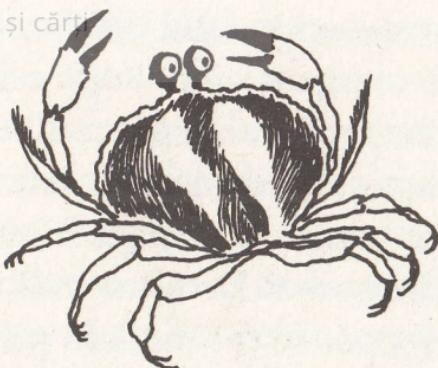
— Taci un pic, zise Momi. Tu n-auzi nimic?

Undeva departe, dincolo de copaci, se auzea un foșnet slab. Mai făcu vreo câțiva pași, ridică nasul și adulmecă. Adierea era umedă și mirosea plăcut.

— E marea! strigă Momi și alergă de înda-tă într-acolo, căci scăldatul în mare era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult pe lume.

— Staai! țipă Smiorc. Nu mă lăsa singur!

Dar Momi nu se opri până când nu ajunse la țărmul mării. Se aşeză solemn pe nisip și privi

îndelung valurile însipumate care se spărgeau de mal unul câte unul. După o vreme, Smiorc ieși și el din pădure, se așeză pe nisip lângă Momi și spuse:

— Ai fugit de lângă mine. M-ai lăsat singur în primejdie!

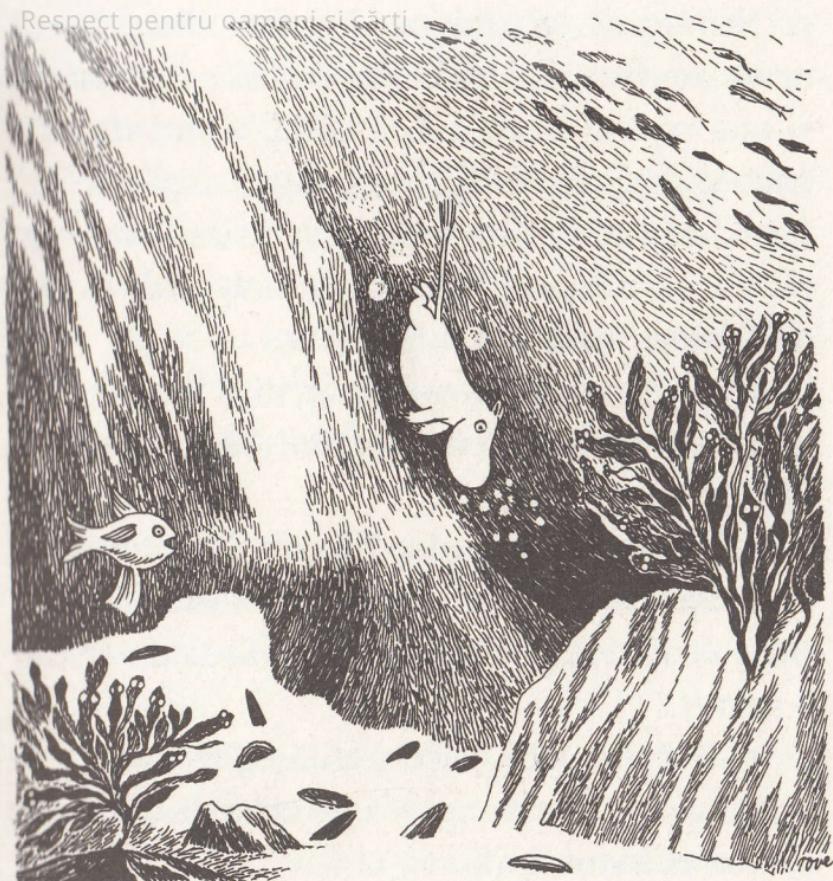
— M-am bucurat aşa de mult când am simtit miroslul mării. Cunosc bine valea noastră și râul, și munții, dar nu știam că avem și mare. Uită-te și tu ce valuri!

— Par reci și furioase, spuse Smiorc. Dacă te cufunzi în ele, te uzi, dacă plutești pe ele, ți se face rău.

— Dar ție nu-ți place să te scufunzi? întrebă Momi mirat. Poți cu ochii deschiși?

— Pot, dar nu vreau! răspunse Smiorc.

Momi se ridică și se îndreptă spre apă.

— N-ai decât, dar, dacă se întâmplă ceva, tu ești de vină! țipă Smiorc. Cine știe peste ce poți să dai acolo, pe fundul mării!

Însă Momî se și aruncase într-un val mare, străveziu în lumina soarelui. La început, văzu doar balonașe verzi de lumină. Coborî mai adânc și întâlni păduri de alge ce se unduiau ușurel pe nisip, împodobite cu scoici roz

pe dinăuntru și albe pe din afară. Pe măsură ce se scufunda, lumina cea verde se stingea și apa se întuneca, până când Momi nu mai văzu nimic, decât o gaură neagră ce părea fără fund. Atunci se întoarse și se aruncă într-un alt val care îl purta înapoi la mal, unde îl găsi pe Smiorc strigând după ajutor.

— Credeam că te-ai înecat, zise Smiorc, sau că te-a mâncat vreun rechin! Ce mă făceam fără tine?

— Nu fi prostuț! zise Momi. Sunt obișnuit cu marea. Pe când înnotam acolo, în adâncuri, mi-a venit o idee. O idee foarte bună chiar, dar e secret.

— Cât de mare e secretul ăsta? Mare cât să juri „hăurile să mă înghită, o vorbă de voi zice“? Momi încuvia înță.

— Hăurile să mă înghită, o vorbă de voi zice, începu Smiorc să turuie. Vulturii să-mi ciugulească oasele uscate și să nu mai mănânc niciodată înghețată de nu păzesc secretul ăsta cu prețul vieții mele. Haide, acum spune-mi!

— Mă fac culegător de perle și o să-mi ascund perlele într-o cutie, spuse Momi. Uite, toate pietrele albe sunt perle. Toate pietrele foarte albe și foarte rotunde.

Respectiv vreau să fiu culegător de perle! Dar o să le culeg de pe plajă, doar e plină de pietre albe și rotunde.

— Nu pricepi, îi explică Momi, pietrele sunt perle doar când sunt *sub apă*. Pe curând, mai zise el și se aruncă din nou în valuri.

— Păi și eu ce să fiu? țipă Smiorc după el.

— Tu poți să fii cel care caută o cutie pentru culegătorul de perle, spuse Momi și se scufundă în apă.

Smiorc porni încet de-a lungul plajei.

— De ce pică în seama mea numai treburile grele? mormăi Smiorc. Doar pentru că sunt aşa de mic...

Se uită puțin după cutii, dar nu găsi decât alge și bucați de scândură. Plaja era lungă și pustie și se termina la poalele unei stânci înalte ce cobora drept în mare. Peretele stâncii era ud de spuma valurilor.

„Nu-mi mai place aici, se gândi Smiorc. Nu mai vreau să fiu mic și să n-am cu cine să mă joc...“

În aceeași clipă, micuțul Smiorc văzu sus, pe stâncă, o pisicuță care hoinărea de una singură. Avea blană tărcată în alb și negru și o coadă subțirică, ridicată țanțoș. Se bucură aşa de tare, că aproape îl luă amețeala.